

Милан Вучићевић

ЈЕДАНАЕСТА ФУГА

1.

... седим са сином на морској стени и посматрам „игру таласа” ... присећајући се оца који је тврдио да у оваквим тренуцима, понекад, јасно осећа даноноћни ехо светле материје кроз мртве...

и, заиста, одакле све те мисли у њему...
одакле ти топли одблесци несрозавања

о муњевито (као ове рибе) распореним
беспомоћним текстовима... о позним заумним
полутинама тишине и сјаја... о неочекиваном
удаху који негде дубоко дубоко у нама заиста
светкује...

...

та изваљена, из таме, громада светлости,

та стара, туробно лепа, већ виђена песничка
слика... записујем је, замишљајући како
неумољиво удишем њену тиху јарку снагу...
заривајући руке све дубље и дубље
у сопствени светлцаво распорени
запис... знајући да те мутне мисли
ипак некуда воде...

ка грамзиво, на пример,
гримизним наносима
унутар оних слика
и речи које су
заиста обећавале...

ка клин-чорби закуваној
и прокључалој
испод толико
пута насликаног
блеснулог
и опустелог
распећа...

2.

... рој пахуља изнад јесење ливаде... изненадио ме је...
као да је изронио из земље и почео да лебди, постајући
све гушћи и непрозирнији... као да су се неке мисли
мртвих пробиле до нас, сјајну тлапња... потом језиком
хватам те прхке кристале, претходно се уверивши
да ме нико не посматра... тако детињастог
и светлуцаво разјапљеног... влажних очију које су
дубоко упијале љескаву рутину омиљених обриса,
кратковеку милину ничим изазваног несводивог
слућа... расточена па расута оруђа давно издвојених
тишина

у тромом и горком „зениту” ове белешке
која почиње да једе свој реп...

*када побркаш и слијеш (мислећи о једном недавном
џризору) монаха који седе на клупи са штипакама
поред себе – у углу хладног оголеног врша – са сивоалом
у блиставо белом гийсу
са анђелом који узалуд покушава да џрикрије
и чудном џримасом засени своју неизрециву
боју... оним чудесним одсуством ужаса
налик овом снегу одбројаних свешлости*

...

или „харџија која не шрџи све”

дува веома јак марџовски веџар

лагано, присећајући се детињства, длановима
прелазим преко млаке коре јасена у парку

подижући поглед опазих нешто необично...
док моја кожа упија дубоку, готово потпуну
непомичност стабла изнад бледе траве, као да

горе у плаветнилу, тај нејаки додир изазива
снажна и величанствена њихања оног највишег
грања... њихања, помислих, која су неумитно,
ван себе од светлости, облила давни срх
о некој неузалудној бесконачности...

али ту није био крај чудном доживљају...
касније, ово удивљење, ко зна зашто
везујем за оштру бол коју је једна слика
побудила у мени... у њеном доњем десном
углу приказан је свети човек у смртном страху
(и/или дивљењу) који је у њему изазвао анђео
који се изненада, као гром из сиво златних
облака, појавио изнад њега свирајући
на виолини. . . . .

џалоџ околних џрејерења,
омиљених џлајњи...

3.

јесења џесма

џихџијасџа видљивосџи џустџо оџџочена бусењем
и свеџилим каџима... уџџонулосџи која ће се убрзо
досеџиџиџи да далеке џџиџице које се сџуџиџају
доживи као јаџџо нџмо слеџџелих јџдрџина...

нерасџоложен, у јџдној џродавџиџи:
дувано сџџакло
неџџџо џџескаво и леџрозно

*о шекстиу – краштеру
над краштерима...*

благовесно, рујно
наштимована светлост између жбуња...
оголело дрвеће, плавет
и задимљене границе иза пањева, њива,
црних птица

и свете
тачкасте зрике

која неће и неће
у таму
и спаљену со
под језиком...

ПЕСМЕ ПРЕПИСАНЕ ИЗ ДНЕВНИКА

1.

*војна вежба, ноћ: чиишам фошхокоийирани
крај Ловчевих записа...*

на тренутак сам
заборавио да сам мобилисан... тог летњег освита,
док је ветар њихао високу траву недалеко од
наших шатора, зурећи у топлу таму, зачух зов
крупне птице у близини... ипак, одлучих да не
кренем према њој, да ускратим себи онај дивни
звук њеног полетања из зањиханог тамног
биља...

као органон нестајуће месечине и облака,
добро увежбана техника упијања омиљених
цитата... тик изнад коже, док размењујемо
погледе

варијације паирића о несумњивости

права
и обала шуђе видовитости у зао час...
док се од нејасних младића откида вода,
милујући најповесну рику амфибијског
мошора о овом свету и овој светлости...

касније, док посматрам ливаде у ноћи,
буде се неочекиване мисли о богу који
никада није окусио крв

ни скакавце,

о доласку
и блеску

доласку
и блеску...

2.

бело јагње месечине по дану

зелено златна мртва природа на зиду

пријатна белина насликаног столњака
о тињању свести без тежине

док сањиво (у мислима) додирујем
офуцано перје сојствених описа:

хришћанца
личних докумената урљана влажном
земљом... у позадини њи протрчавају
кроз кадар... крие снега и полураспаднућа
шла људи које су ољачкали, побили
а поштом покушали да сале... потом се
присећам недавне снежне мећаве...
како конобар из кафеа, леп као анђео,

нервозно и жустро,
неколико пута замахује лопатом
а потом је гневно баца у нарастајући
нанос и враћа се назад... неравном
белином сада се оцртавала једна
глатка готово надведра површ

позне заумне попутнине...

3.

о сећи бр. 5: шокови свести

олујна пролећна ноћ и мирис топлог млека
око баке

о томе да је живот прошао...

деда не излази из спаваће собе...
бака нам је рекла да поново има напад,
кренуо му је каменчић из бубрега-врта...
до нас допире његов промукли глас –
чај горо лане моје... увек пева ту песму
када га нешто јако боли, наставља она
пригушујући и смех
и сузе...

...

око за око...

кукурузи од којих се диже коса на глави

давни поводањ-небо

млеко и светлост
у дну
песме

...

два чамца на тамној обали... у један од њих
слеће птица... не задржава се дуго, потом
мирно напушта његову празнину...

и златни рог
између белих
зидова мисли
да је живот у Лазару
заиста био киптање
васкрсења

киптање
оне титраво танано
и надведро
прхнуле
позне
пунине...